4 October, 2026 – 27th Sunday in Ord. Time (A Cycle)

Is 5:1–7; Phil 4:6–9; Mt 21:33–43

4 అక్టోబరు, 2026 – సాధారణ కాలంలోని 27వ ఆదివారం (ఎ సైకిల్)

యెషయా 5:1–7; ఫిలిప్పీయులకు 4:6–9; మత్తయి 21:33–43

ప్రవేశిక

ఒక చిన్న బాలుడు తన తాతతో కలిసి ఒక చిన్న ద్రాక్ష తీగను నాటాడు. ప్రతి ఉదయం అది ఎంత పెరిగిందో చూడడానికి బయటకు పరుగెత్తేవాడు. ఒక రోజు విసుగెత్తి, "ఏమీలేదు! ఇది అసలు పెరగడం లేదు!" అని అన్నాడు.

అప్పుడు తాత చిరునవ్వుతో, "ఫలం కనబడకముందే వేర్లు నిశ్శబ్దంగా పెరుగుతాయి" అని చెప్పాడు.

కొన్ని సంవత్సరాల తరువాత అదే ద్రాక్ష తీగ మొత్తం తోటను తియ్యని ద్రాక్షపండ్లతో కప్పివేసింది.

ఈరోజు వేదపఠనాలు దేవుని ద్రాక్షతోట గురించి మనతో మాట్లాడుతున్నాయి. దేవుడు ఎంత ప్రేమతో మన జీవితాలను పెంచి పోషిస్తున్నాడో, అలాగే మనలో ఆయన చూడాలని ఆశించే ఫలాల గురించి అవి మనకు గుర్తుచేస్తున్నాయి. యెషయా ప్రవక్త ద్వారా, యేసు ప్రభువు ద్వారా, మరియు పవిత్ర పౌలు ద్వారా, మనం ఆయనను నిరాశపరిచినా కూడా దేవుడు మనపై తన పెట్టుబడిని, తన శ్రద్ధను ఎన్నడూ ఆపడని విషయాన్ని మనం తెలుసుకుంటాము.

అలాగే మన జీవితాలలో పుడుతున్న ఫలాలు ఏమిటో నిజాయితీగా పరిశీలించమని కూడా మనకు ఆహ్వానం లభిస్తోంది. మనం దయ, న్యాయం, కృతజ్ఞత, శాంతి అనే మంచి ఫలాలను పండిస్తున్నామా? లేక స్వార్థం, చేదుతనం, నిర్లక్ష్యం అనే పుల్లని ద్రాక్షపండ్లను పండిస్తున్నామా?

ఈ పవిత్ర దివ్యబలిని ప్రారంభిస్తున్న ఈ సమయంలో, స్వస్థపరచగలిగే, కత్తిరించి శుద్ధిచేయగలిగే, నూతనపరచగలిగే, సమృద్ధిగా ఫలించేటట్లు చేయగలిగే ప్రభువుకు మన హృదయమనే ద్రాక్షతోటను తెరవుదాం. మన పాపాలను అంగీకరించి, ఆయన కరుణను వేడుకుందాం.

ప్రసంగం

ఒకసారి ఒక పర్యాటకుడు తన ద్రాక్షతోటల వల్ల ప్రసిద్ధి చెందిన యూరప్‌లోని ఒక పురాతన గ్రామాన్ని సందర్శించాడు. అతడు ఇరుకైన వీధులలో నడుస్తూ ఉండగా, ఒక వృద్ధుడు పాత రాతి గోడ పక్కన కూర్చొని, నిశ్శబ్దంగా ఆ గోడను బాగుచేస్తూ ఉండటం గమనించాడు. కొన్ని రాళ్లు నునుపుగా, అందంగా ఉన్నాయి. మరికొన్ని పగిలిపోయి, గరుకుగా, విచిత్రమైన ఆకారంలో ఉన్నాయి.

ఆసక్తిగా ఆ పర్యాటకుడు అడిగాడు: “ఈ పగిలిన రాళ్లను ఎందుకు ఉంచుకుంటున్నారు? వాటిని పారేసి కొత్త రాళ్లతో గోడ కట్టకూడదా?”

వృద్ధుడు చిరునవ్వుతో, అందరూ తిరస్కరించిన ఒక రాయిని చేతిలోకి తీసుకుని ఇలా అన్నాడు:

“కొన్నిసార్లు పనికిరానట్టుగా కనిపించే రాయే మొత్తం గోడను నిలబెట్టే ప్రధాన రాయిగా ఉంటుంది.”

కొద్దిసేపు ఆగి మృదువుగా ఇలా జతచేశాడు:

“మనుషులూ చాలా సందర్భాలలో అలాంటివారే.”

ఆ చిన్న సంఘటన ఈరోజు వేదపఠనాల హృదయాన్ని ఎంతో అందంగా ప్రతిబింబిస్తుంది.

యెషయా ప్రవక్త ఒక ప్రేమగీతంలా ప్రారంభమయ్యే గీతాన్ని ఆలపిస్తాడు. కానీ అది క్రమంగా ఒక విషాదగీతంగా మారుతుంది. దేవుడు ఒక ద్రాక్షతోట యజమానిగా చిత్రించబడుతున్నాడు. తన ద్రాక్షతోట

కోసం ఆయన ఏ మాత్రం శ్రమను మానలేదు. నేలను దున్నాడు. రాళ్లను తొలగించాడు. ఉత్తమమైన ద్రాక్ష తీగలను నాటాడు. కాపలా గోపురాన్ని నిర్మించాడు. ద్రాక్షరసం తీయడానికి గానుగను సిద్ధం చేశాడు. తియ్యని ద్రాక్షపండ్లు పండాలని తన వంతు చేయవలసిన ప్రతిదీ చేశాడు. అయినప్పటికీ ఆ ద్రాక్షతోట పుల్లని ద్రాక్షపండ్లనే పండించింది.

మొదట యెషయా మాటలు విన్న ప్రజలు చాలా సంతోషించారు. యెరూషలేములో జరుగుతున్న ఆనందకరమైన పంటపండుగ సందర్భంగా వారు వినోదాన్ని, బహుశా ప్రేమను, ద్రాక్షారసాన్ని గురించి ఒక మధురమైన పాటను ఆశించి ఉండవచ్చు. కానీ యెషయా వారి ముందు ఒక అద్దాన్ని నిలబెట్టాడు. ఆ ద్రాక్షతోట కేవలం ఒక ద్రాక్షతోట మాత్రమే కాదు. అది ఇశ్రాయేలు ప్రజలే. దేవుడు తన ప్రజల కోసం అన్నీ చేశాడు. అయినప్పటికీ న్యాయానికి బదులుగా రక్తపాతం కనిపించింది. నీతికి బదులుగా బాధతో కూడిన అరుపులు వినిపించాయి.

ఈరోజు సువార్తలో యేసు ఇదే ద్రాక్షతోట ఉపమానాన్ని తీసుకొని మరింత లోతుగా వివరిస్తాడు. యజమాని తన ద్రాక్షతోట ఫలాలను స్వీకరించడానికి ఒకరి తరువాత ఒకరిని సేవకులుగా పంపుతాడు. కానీ కౌలుదారులు వారిని కొడతారు, రాళ్లతో కొడతారు, చంపేస్తారు. చివరికి తన సొంత కుమారునినే పంపుతాడు.

“నా కుమారునికి గౌరవం ఇస్తారు” అని యజమాని అనుకుంటాడు.

కానీ ఆ కౌలుదారులు కుమారునిని ద్రాక్షతోట వెలుపలికి లాగి చంపేస్తారు.

యేసు ఇక్కడ తన గురించే మాట్లాడుతున్నాడు. ఆయనే ప్రియ కుమారుడు. కొద్దికాలానికే ఆయనను యెరూషలేము నగర గోడల వెలుపలికి తీసుకువెళ్లి

సిలువ వేయబోతున్నారు. తిరస్కరించబడిన ఆ రాయే మూలరాయిగా మారబోతోంది.

యెషయా గ్రంథంలోనూ, ఈరోజు సువార్తలోనూ కనిపించే విషాదం దేవుడు ప్రేమించడంలో విఫలమయ్యాడనేది కాదు. ప్రజలు ఆయన ప్రేమకు ప్రతిస్పందించడంలో విఫలమయ్యారనేదే అసలు విషాదం.

అయితే ఈ కఠినమైన వేదపఠనాల మధ్యలో కూడా దేవుని గురించి ఒక ఆశ్చర్యకరమైన విషయం ఉంది. దేవుడు తన ద్రాక్షతోటలో పెట్టుబడి పెట్టడాన్ని ఎప్పుడూ ఆపడు.

మోక్ష చరిత్ర అంతటా దేవుడు మళ్లీ మళ్లీ తన ప్రజల వైపు చేయి చాపుతూనే ఉన్నాడు. ఆయన ప్రవక్తలను పంపించాడు. తన ఏకైక కుమారునిని పంపించాడు. పరిశుద్ధాత్మను పంపించాడు. తనను తిరస్కరించిన తరువాత కూడా దేవుడు మానవజాతిని విడిచిపెట్టలేదు.

ఆంగ్ల ధ్యానాల్లో ఒకదానిలో ఎంతో అందంగా ఇలా చెప్పబడింది: "నా ద్రాక్షతోట కోసం నేను చేయవలసినదిలో ఏది చేయకుండా వదిలిపెట్టాను?" ఈ ప్రశ్న ఈరోజు ప్రతి హృదయంలో ప్రతిధ్వనించాలి.

దేవుడు మనలో ప్రతి ఒక్కరినీ వ్యక్తిగతంగా అడగవచ్చు: "నేను నీకు జీవితం ఇచ్చాను. విశ్వాసం ఇచ్చాను. నిన్ను ప్రేమించిన మనుష్యులను ఇచ్చాను. మళ్లీ ప్రారంభించడానికి ఎన్నో అవకాశాలు ఇచ్చాను. పవిత్ర దివ్యాహారంలో నా కుమారునినే నీకు ఇచ్చాను. దీనికంటే ఇంకా నేను ఏమి చేయగలిగేవాడిని?"

బహుశా మనకు అత్యంత అసౌకర్యంగా అనిపించే విషయం ఏమిటంటే, ఇంతటి ప్రేమను పొందిన ద్రాక్షతోట ఇప్పటికీ పుల్లని ద్రాక్షపండ్లనే పండిస్తూ ఉండటం.

ఇది మన సమాజంలో కూడా కనిపిస్తోంది. సాంకేతిక విజ్ఞానం, సంపదలు అపారంగా ఉన్న ప్రపంచంలో

మనం జీవిస్తున్నాం. అయినప్పటికీ ఒంటరితనం, ఆందోళన, హింస, దోపిడీ, విభేదాలు అన్నిచోట్లా కనిపిస్తున్నాయి. యెషయా ఇచ్చిన హెచ్చరికలు నేటి ప్రపంచానికే చెప్పినట్టుగా అనిపిస్తాయి. పేదల నష్టంపై అన్నిటినీ సొంతం చేసుకోవాలనే దురాశ, ఆత్మను మొద్దుబార్చే అంతులేని వినోదాలు, చెడును మంచిదిగా, మంచిని చెడుగా పిలిచే మనస్తత్వం.

అయితే సమాజాన్ని చూపిస్తూ విమర్శించే ముందు, ఈరోజు సువార్త మనలో ప్రతి ఒక్కరినీ తన స్వంత హృదయాన్ని పరిశీలించమని ఆహ్వానిస్తోంది.

నా జీవితం ఎలాంటి ఫలాలను పండిస్తోంది?

దేవుడు చూడాలని ఆశించే ప్రేమ, సహనం, కరుణ, నిజాయితీ, పవిత్రత, దయ, ఔదార్యం వంటి ఫలాలను నేను పండిస్తున్నానా?

లేక పగ, స్వార్థం, చేదుతనం, వ్యసనాలు, నిర్లక్ష్యం, ఆందోళన నా హృదయమనే ద్రాక్షతోటను ఆక్రమించుకున్నాయా?

రెండవ వేదపఠనంలో పవిత్ర పౌలు మనకు ముందుకు నడిచే మార్గాన్ని చూపిస్తున్నాడు.

ఆయన ఈ మాటలను కారాగారంలో నుండి రాస్తున్నాడనేది ఎంతో ఆశ్చర్యకరం. తాను బ్రతుకుతానో, చనిపోతానో కూడా తెలియని పరిస్థితిలో ఉన్నప్పటికీ ఇలా రాస్తున్నాడు:

“దేనినిగూర్చియు చింతపడవద్దు.”

మొదట ఇది అసాధ్యంగా అనిపించవచ్చు.

ఎందుకంటే నేటి ప్రపంచంలో ఎంతోమంది ఆందోళనలతో అలసిపోయారు. కొందరు తమ భయాలను మద్యం, వినోదం, నిరంతర శబ్దం, అతిగా పని చేయడం లేదా ఎప్పుడూ ఏదో ఒక పనిలో నిమగ్నమై

ఉండడం ద్వారా మర్చిపోవాలని ప్రయత్నిస్తారు. మరికొందరు కుటుంబం, ఆరోగ్యం, ఒంటరితనం, ఆర్థిక పరిస్థితి లేదా భవిష్యత్తు గురించి మౌనంగా భయపడుతుంటారు.

పౌలు ఈ కష్టాలను తిరస్కరించడు. వాటిని చిన్నచూపు చూడడు. బదులుగా వాటితో ఏమి చేయాలో మనకు చెబుతాడు.

“ప్రతి విధమైన ప్రార్థనల ద్వారా, కృతజ్ఞతతో కూడిన మనవుల ద్వారా మీ అవసరాలను దేవునికి తెలియజేయండి.”

పౌలు చెప్పిన మాటల్లోని వాస్తవికతను గమనించండి.

ఆయన “నీ ఆందోళనలు లేవని నటించు” అని చెప్పడం లేదు. “నీ ఆందోళనలను దేవుని దగ్గరకు తీసుకెళ్లు” అని చెబుతున్నాడు.

ప్రతి పరిస్థితిలో వాటిని దేవుని ముందు ఉంచు. నిరంతరం ఉంచు. నిజాయితీతో ఉంచు. నమ్మకంతో ఉంచు. కృతజ్ఞతతో ఉంచు.

అదే అన్నింటినీ మార్చివేస్తుంది.

ఒక అందమైన సంఘటన ఉంది.

ఒక మహిళ తన యుక్తవయస్సులో ఉన్న పిల్లల గురించి ఎప్పుడూ ఫిర్యాదు చేసేది. “వాళ్లు నాతో ఎప్పుడూ ప్రేమగా మాట్లాడరు. నన్ను పనిమనిషిలా చూస్తారు” అని చెప్పేది.

ఒకసారి కొద్దిసేపు ఆలోచించి, “అయితే… కొన్ని వారాల క్రితం నా కొడుకు నాతో ఒక మంచి మాట మాత్రం చెప్పాడు” అని అంది.

ఆమె మాటలు విన్న యాజకుడు ఇలా అన్నాడు:

“అయితే అక్కడి నుంచే ప్రారంభించు. ఆ ఒక్క మంచి క్షణం కోసం దేవునికి కృతజ్ఞతలు చెప్పు.”

ఇదే పౌలు చెప్పే జ్ఞానం.

కృతజ్ఞత మన హృదయాన్ని మార్చివేస్తుంది.

మన దృష్టి ఎప్పుడూ తప్పుల మీదే ఉంటే, మన హృదయం క్రమంగా చేదుగా మారుతుంది. కానీ సత్యమైనవి, ఉన్నతమైనవి, పవిత్రమైనవి, ప్రేమించదగినవి, ప్రశంసించదగినవి ఏవో వాటిని ఉద్దేశపూర్వకంగా గమనించడం ప్రారంభించినప్పుడు, మనలో ఏదో ఒక లోతైన మార్పు సంభవిస్తుంది.

పౌలు ఇలా చెబుతున్నాడు:

“సత్యమైనవి, ఘనమైనవి, మంచివి, పవిత్రమైనవి ఏవైతే ఉన్నాయో వాటినే మీ మనస్సులో నిలుపుకొనండి.”

ఇది నేటి ప్రపంచ మనస్తత్వానికి ఎంత భిన్నంగా ఉందో గమనించండి.

వార్తామాధ్యమాలు ప్రజల ఆగ్రహాన్ని రెచ్చగొట్టే వార్తలతో నిండి ఉంటాయి. సామాజిక మాధ్యమాలు కోపాన్ని మరింత పెంచుతాయి. చాలాసార్లు మన సంభాషణలు విమర్శలు, ఫిర్యాదులు, ప్రతికూల ఆలోచనల చుట్టూనే తిరుగుతుంటాయి.

కానీ పవిత్ర పౌలు క్రైస్తవులను తమ మనస్సును వేరొక విధంగా తీర్చిదిద్దుకోవాలని ఆహ్వానిస్తున్నాడు.

ఒక ఉపాధ్యాయుడు పరీక్ష పత్రాలను దిద్దేటప్పుడు ఒక విభిన్నమైన పద్ధతిని అనుసరించేవాడు. ఏ విద్యార్థి చాలా చక్కని సమాధానం రాస్తే, దాని పక్కనే పెద్ద అక్షరాలతో “బాగుంది!” అని రాసేవాడు. ఆ విద్యార్థులు ఆ మాటను జీవితాంతం మరచిపోలేదు. చాలామంది ఉపాధ్యాయులు తప్పులను మాత్రమే గుర్తించేవారు. కానీ ఈ ఉపాధ్యాయుడు ఉద్దేశపూర్వకంగా సరైన విషయాలను ప్రశంసించేవాడు.

దేవుడు కూడా మనతో అలాగే వ్యవహరిస్తాడు.

అవును, దేవుడు మన పాపాలను స్పష్టంగా చూస్తాడు. కానీ అదే సమయంలో మనలో దాగి ఉన్న

మంచితనాన్ని కూడా చూస్తాడు. ప్రేమతో చేసిన చిన్న చిన్న పనులను, నిశ్శబ్దంగా చేసిన త్యాగాలను, ఎవరికీ తెలియని దయాగుణాన్ని, ఎన్నో పోరాటాల మధ్య కూడా నిలకడగా కొనసాగుతున్న విశ్వాసాన్ని ఆయన గమనిస్తాడు.

ఒక రోజు ప్రతి మనిషి "దేవుని నుండి ప్రశంసను పొందుతాడు" అని పవిత్ర పౌలు చెబుతున్నాడు. ఆ విషయాన్ని ఒక్కసారి ఊహించండి!

దేవుడే మనలో ఉన్న మంచిని చూసి మనలను ప్రశంసించడం!

అందుకే యేసు పాపులను ఎన్నడూ వదిలిపెట్టలేదు. ఆయన వారి అపజయాలను మాత్రమే చూడలేదు. దేవుని కృప వారి జీవితాలలో ఇంకా ఏమి చేయగలదో ఆయన చూశాడు.

ఈ సత్యం కొన్నిసార్లు మనలను మనమే తిరస్కరించబడిన రాళ్లమని భావించే మన అందరికీ గొప్ప ఆశను ఇస్తుంది.

బహుశా ఈరోజు ఇక్కడ ఉన్నవారిలో ఎవరికైనా తాము పక్కన పెట్టబడినవారమని, ఎవరూ పట్టించుకోనివారమని లేదా తమ జీవితంపై తాము నిరాశ చెందుతున్నామని అనిపించవచ్చు. తాము ఆశించిన ఫలాలను తమ జీవితం ఇవ్వలేదని అనిపించవచ్చు. గత జీవితంలోని తప్పుల పట్ల పశ్చాత్తాపంతో జీవిస్తూ ఉండవచ్చు.

ఈరోజు సువార్త మనతో ఇలా చెబుతోంది:

తిరస్కరించబడిన రాయే మూలరాయిగా మారగలదు.

జీవితాలను మళ్లీ నిర్మించడంలో దేవుడు ప్రత్యేకమైనవాడు.

అపజయాల మధ్య నుండే ఫలసంపదను ఆయన వెలికితీయగలడు. ఆందోళన మధ్యలో శాంతిని ప్రసాదించగలడు. నిరాశ మధ్యలో ఆశను కలిగించగలడు. గాయపడిన మనుష్యులను తన కృపకు సాధనాలుగా మార్చగలడు.

కానీ అది జరగాలంటే మనం ఆయనను మన హృదయమనే ద్రాక్షతోటలోకి ఆహ్వానించాలి.

యజమానిని ఎదిరించడం మానుకోవాలి. ఈ ద్రాక్షతోట పూర్తిగా మనదే అని భావించడం విడిచిపెట్టాలి. క్రీస్తు మనలను శుద్ధి చేయడానికి, స్వస్థపరచడానికి, నూతనపరచడానికి అవకాశం ఇవ్వాలి.

అప్పుడు ఒక అద్భుతమైన వాగ్దానం మన కోసం ఎదురుచూస్తోంది.

మన ఆందోళనలు, మన గాయాలు, మన అపజయాలన్నింటినీ దేవుని చేతుల్లో ఉంచడం ప్రారంభించినప్పుడు, పవిత్ర పౌలు ఇలా చెబుతున్నాడు:

“సమస్త జ్ఞానమునకు మించిన దేవుని శాంతి మీ హృదయాలను కాపాడుతుంది.”

అంటే మన సమస్యలన్నీ వెంటనే తొలగిపోతాయని కాదు.

కానీ వాటి మధ్యలో కూడా లోతైన శాంతిని మనం అనుభవిస్తాం.

లోకం వివరించలేని శాంతి అది.

ఒక చివరి దృశ్యాన్ని మన హృదయంలో నిలుపుకుందాం.

ఒక పురాతన ఆశ్రమానికి చెందిన ద్రాక్షతోట ఒకసారి భయంకరమైన తుఫాను వల్ల తీవ్రంగా దెబ్బతింది. కొమ్మలు విరిగిపోయాయి. ద్రాక్ష తీగలు వేరుతో సహా పీకివేయబడ్డాయి. రాళ్లు చెల్లాచెదురుగా పడిపోయాయి.

ఆ విధ్వంసాన్ని చూసిన ఒక యువ సన్యాసి, అక్కడి వృద్ధ తోటమాలిని చూసి, “ఈ ద్రాక్షతోట ఇక ఎన్నటికీ కోలుకోదు” అని అన్నాడు.

వృద్ధ తోటమాలి క్రిందికి వంగి, దెబ్బతిన్న ఒక ద్రాక్ష తీగను చేతిలోకి తీసుకొని, చిరునవ్వుతో ఇలా చెప్పాడు:

“ద్రాక్షతోటను అంత తొందరగా తీర్పు చెప్పకు. దాని వేర్లు ఇంకా సజీవంగానే ఉన్నాయి.”

ఇదే ఈరోజు సందేశం.

కొన్నిసార్లు మన జీవితమనే ద్రాక్షతోట దెబ్బతిన్నట్టుగా కనిపిస్తుంది. కొన్నిసార్లు తిరుసభ గాయపడినట్టుగా కనిపిస్తుంది. కొన్నిసార్లు ప్రపంచం ఫలించని ఎడారిలా అనిపిస్తుంది.

అయితే వేర్లు ఇంకా సజీవంగానే ఉన్నాయి.

ఎందుకంటే క్రీస్తు సజీవుడై ఉన్నాడు.
తిరస్కరించబడిన రాయే మూలరాయిగా మారింది.

ప్రభువు ఇంకా తన ద్రాక్షతోటలో నడుస్తూనే ఉన్నాడు. ప్రభువు ఇంకా మనకు సమీపంగానే ఉన్నాడు. మన జీవితాలలో మంచి ఫలాలు పండాలని దేవుడు ఇంకా ఓర్పుతో పనిచేస్తూనే ఉన్నాడు.

అందువల్ల ఈరోజు మనం దేవుని వద్ద మూడు ప్రత్యేకమైన కృపలను ప్రార్థిద్దాం.

మొదటిది, దేవుడు మన కోసం చేసిన అపారమైన మేలును గుర్తించే కృపను ప్రసాదించమని ప్రార్థిద్దాం.

రెండవది, దేవుడు ఆశించే ఫలాలను మన జీవితాలలో సమృద్ధిగా పండించే కృపను ప్రసాదించమని వేడుకుందాం.

మూడవది, తిరస్కరించబడిన రాళ్ళు కూడా దేవుని చేతుల్లో మూలరాళ్ళుగా మారగలవని సంపూర్ణ విశ్వాసంతో నమ్మే కృపను మనకు అనుగ్రహించమని ప్రార్థిద్దాం. **ఆమెన్.**